

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. III. Vtrum adoptari sit proprium rationalis creaturæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

videtur recedendum à communiori Doctorum sententia: nam vno hypostatica quæ præbet Christo sufficientem titulum potestatis regie & temporalis in regna mundi, potest eidem tribuere titulum dominij in res singulas; quod dominium non sit humanum, sed excellentius, & medium inter diuinum & humanum; sitque dominium cuiusdam excellentiæ infra diuinum, quod non destruat aliorum dominia, sed illa secum compatiatur: quemadmodum potestas regia in Christo sese compatiatur cum potestate aliorum regum. Et quamuis non sequatur, Christus habet potestatem regiam; ergo habet dominium rerum singularum: tamen verumque potest ei concedi, eò quod titulus sufficiens ad vnum, in illo etiam sufficiat ad alterum. vnde patet responsio ad primam rationem.

Ad secundam Resp. Ioannem 22. nullo modo fauere sententiæ Vasquez; nam omittis quorundam solutionibus, dico quod priori extrau. solum vellet definire Christum aliqua habuisse titulo humano dominij donatione, emptione; quorū vsum etiam habuerit: qua ratione constat non habuisse omnia, nec vllus id asserit; non verò definit quicquam de domino alterius generis, quod citra vsum Christum habuit. Idem est sensus Pontificis in altera extrau. cum in ea solum propugnet quod in præcedente statuerat & definiuerat.

Ad 3. Resp. id verum esse de dominio eiusdem rationis: non verò quando ipsa dominia sunt diuersæ rationis, vt contingit in dominio Christo competente ratione vnionis hypostaticæ suæ humanitatis cum Verbo, respectu dominiorum hominum particularium.

QVÆSTIO XXIII.

De adoptione Christi.

ARTICVLVS I.

Vtrum Deo conueniat adoptare?

AFFIRMAT. quod in sequentibus explicabitur.

ARTICVLVS II.

Vtrum adoptare conueniat toti Trinitati?

AFFIRMAT.

ARTICVLVS III.

Vtrum adoptari sit proprium rationalis creature.

AFFIRMAT. Circa hos tres articulos Notandum nomen adoptionis translatum esse ab humanis ad diuina. Porro adoptio est liberalis acceptio personæ extraneæ in filium (adde, vel nepotem) per quam datur ius ad hereditatem. Adoptio hæc legibus introducta est ad solatium eorum, qui proles seu filios naturales ex se non valent suscipere; ita vt per hoc medium defectus naturæ aliquo modo suppleatur; quamuis postmodum sit concessum adoptare ijs qui filios procreant.

Dicitur *liberalis* seu gratuita; si enim tribuatur ius alicui ad hereditatem ex debito, vel oneroso aliquo contractu, is non censetur adoptari, sed alio titulo ei competet ius ad bona alterius.

Dicitur *persona extraneæ*; quia persona naturaliter alium contingens non adoptatur secundum eum gradum quo contingit, & secundum quem competit ei ius ad hereditatem alterius; vnde filius naturalis non adoptatur in filium. Addidi *secundum eum gradum quo contingit*, quia nepos potest in filium adoptari, secundum quem gradum est persona atque extranea. Porro persona quæ adoptatur non solum ante adoptionem est extranea, sed etiam post adoptionem remanet extranea adoptanti.

Cum verò adoptio sit quidam contractus per quem adoptatus subditur aliquo modo adoptanti, requiritur vt is qui adoptatur in illud consentiat: qui, si sit sui iuris, debet per se consentire; si verò non sit sui iuris, debet consentire saltem per alios.

Ex his satis constat resolutio articuli primi, quod scilicet Deus aliquos adoptet, cum liberali & gratuita sua voluntate aliquos assumat in filios, quibus tribuat ius ad suam hereditatem, æternam scilicet beatitudinem, ad quam ex naturæ suæ conditione nullum ius habent.

Patet ex scriptura quæ nomine adoptionis in hac significatione vtitur ad Rom. 8. *accepistis spiritum adoptionis filiorum.* ad Gal. 4. *misit Deus filium suum factum ex muliere factum sub lege, vt eos qui sub lege erant redimeret, vt adoptionem filiorum reciperemus.* ad Ephes. 1. *prædestinavit nos in adoptionem filiorum.* De eadem intelligitur quod habetur Ioannis 1. *de diu eis potestatem filios Dei fieri &c. qui ex Deo nati sunt.* & 1. Ioannis 3. *videte qualem charitatem dedit nobis pater, vt filij Dei nominemur & simus.* videri potest Trid. sess. 6. cap. 4. *Adoptat autem Deus cum iustificationis gratiam infundit, vt patet ex locis scripture citatis.*

Constat 2. quod docet S. Thom. art. 3. scilicet solas creaturas capaces rationis posse adoptari, quia illæ solæ sunt capaces diuinæ hereditatis & gratiæ.

Porro omnis creatura rationalis est capax vt adoptetur; & non soli prædestinati possunt esse filij Dei adoptiui, sed etiam præsciti, scilicet pro eo statu quo iusti sunt. Imò peccatores qui sunt prædestinati, pro eo tempore quo sunt peccatores non sunt filij Dei adoptiui, vt constat ex terminis, cum pro eo tempore sint inimici Dei, & si in eo statu decederent, essent in æternum damnandi.

Ex his vterius fit, vt non tantum iusti noui Testamenti sint filij Dei adoptiui; sed etiam iusti veteris Testamenti, licet hi non possent hereditatem adire ante solum pretium humanæ redemptionis, & licet sub lege haberent statum seruilem. Nec obstat quod Christus dicatur venisse vt adoptionem filiorum reciperemus; quia eam per Christi merita receperunt.

3. Ex his fit vt non soli homines sint capaces filiationis adoptiue, sed etiam Angeli: cum etiam hi sint capaces regni cœlestis, ad quod tamen ex vi suæ originis ius non habent, sed ex libera Dei voluntate ad illud assumuntur. Nec obstat quod boni nunquam peccarint, quia ad adoptionem non requiritur vt persona aliquo tempore fuerit per peccatum à Deo elongata; sufficit quod ex sua conditione non habeat ius ad hereditatem illius.

Explicatur definitio partis.

Adoptare conuenit Deo.

Rom. 8. Gal. 4.

Ephes. 1. Ioan. 1.

1. Ioan. 3.

3.

Solæ creaturæ rationales possunt adoptari.

Adoptiui esse possunt, etiam præsciti, pro eo tempore quo sunt iusti.

Iusti veteris testamenti etiam sunt adoptiui.

Propter

O 2

5.

Propter adoptionem Deus peculiari ratione dicitur pater iustorum, ut ex dictis potest colligi, quia ratione non dicitur aliorum pater, licet generali ratione dicatur pater omnium rerum, quatenus eas produxit & conseruat; interdum etiam vocetur pater peccatorum, quia eos tanquam benignus pater mansuetè tractat & ad se reuocat.

Adoptare
conuenit
toti Trini-
tati, & qua-
re.

6.
Varium dif-
ferentiam a-
doptionis
diuine ab
humana.

Ex dictis patet etiam resolutio articuli 2. cum enim iustificatio sit opus Dei ad extrà; constat adoptare conuenire toti Trinitati.

Notandum quod licet adoptio quâ Deus iustos adoptat, conueniat cum adoptione humana in ratione adoptionis; tamen in varijs extrinsecis ab ea differat, & sit eâ longè nobilior. Nam primò adoptio humana est inuenta in solatium sterilitatis; Deus verò non adoptat ut se soletur, sed ex mera benignitate erga creaturam rationalem.

2. Adoptio humana nihil reale intrinsecum ponit in adoptato, sed solam moralem conditionem: Deus verò adoptat ponendo gratiam iustificantem in anima iusti, quæ est maximum ornamentum per quam anima efficitur confors diuinæ naturæ, & dicitur ex Deo nasci, & per quam non solum dicimur Filij Dei, sed etiam sumus; unde per diuinam adoptionem homo spiritualiter nascitur & acquirit esse diuinum accidentale.

3. Adoptatus adoptione humanâ non potest adire hereditatem ante mortem adoptantis; filius verò Dei adoptiuus si in eo statu moriatur, adit hereditatem Dei etiam viuens, quia illa hereditas potest sine cuiusquam detrimento à pluribus possideri; secus quàm accadat in bonis humanis & terrenis.

ARTICVLVS IV.

*Virum Christum secundum quod homo
sit Filius Dei adoptiuus?*

Resp. neg.

NEGAT, quia filiatio est proprietas personæ, in Christo autem non est alia persona quàm increata, cui conuenit esse filium per naturam; ergo Christus non est filius adoptiuus. Intellegit verò etiam secundum quod est homo, consilium quod potest dici tale per se, non potest dici tale participatiue.

7.

Ne quidē
natura hu-
mana Chri-
sti potest
dici propriè
adoptata.

Responsione ad 1. indicat non tantum Christum non esse Filium Dei adoptiuum, sed ne quidem naturam humanam illius propriè dici adoptatam, quia sicut filiatio (inquit) propriè non conuenit naturæ, ita nec adoptio; unde cum natura humana dicitur adoptari, adoptio sumitur pro vnione illius ad personam Verbi.

Responsione ad 2. docet aliter dicendum de seruitute; quod scilicet non solum respiciat personam, sed etiam naturam, & ideo natura humana dici potest serua, licet non possit dici adoptata. Circa hunc articulum.

8.

Christus
est Filius
Dei natu-
ralis.

Notandum Christum reipsâ esse Filium Dei naturalem; cum in eo inneniatur persona Verbi quæ est Filius Dei naturalis: imò eundem etiam existentem in humanitate esse naturalem filium, cum existens in humanitate non sit alia persona à persona Verbi, ut constat ex dictis q. 2. contra Nestorium; & hoc sensu videtur definitum in Conc. Franco-

Conc. Fran-
cof.
Adrian, 1.

fordiensi Christum non esse Filium Dei adoptiuum contra Felicem Episcopum Vrgelitanum &

Elipandum Archiepiscopum Toletanum, videri etiam potest epistola Adriani Papæ & sacrosyllabus in eodem Concilio. si enim scopus tam Pontificis quàm Concilij spectetur, solum volunt Christum non esse dicendum Filium Dei adoptiuum in sensu Nestoriano, & cum diuisione personæ hominis in Christo à persona Verbi; quod, ut notauimus q. 20. agentes de seruitute, videntur sensisse Elipandus & Felix. Et in hoc sensu optime procedunt plurima scripture testimonia, quæ tam in epistola Adriani quàm in sacrosyllabo afferuntur: in eodem sensu optime possunt intelligi varij Patres negantes Christum esse filium adoptiuum, hoc supposito, est

DVBIUM.

*An supposita unitate personæ in Chri-
sto, is dici possit Filius Dei adoptiuus
in quantum homo?*

SUPPONO Christum esse Dei Filium non solum quatenus secundum diuinam naturam procedit à Patre per æternam generationem, sed etiam secundum naturam humanam hypostaticè vnitam Verbo; cum ratione illius vnionis natura humana sit Deo gratissima, & ad esse diuinum euecta; ratione cuius sit ut Christo etiam ut homini competat ius ad æternam hereditatem, & quidem longè sublimius quàm competat vili puro homini ratione gratiæ habitualis sibi inherens, hoc posito Queritur an sit dicendus filius adoptiuus secundum quod homo, an vero naturalis?

Prius asserit Durandus in 3. dist. 4. q. 1. & infirmat esse probabile Scotus dist. 10. q. vnica. & Richardus eadem dist. 10. art. 2. q. 1. & alij.

Posterior communis censent Theologi. S. Th. hic & plurimi alij tam antiqui quàm recentiores, videri possunt citati à Suarez disp. 49. sect. 2. §. dicendum tamen.

Hec sententia est omnino verior; cuius germana ratio est quod persona quæ adoptatur debeat esse extranea, & post adoptionem remaneat extranea, ut pater tam in adoptione humana quàm in diuina, quæ fit per gratiam habitalem: Christus autem persona etiam in quantum hominis non est extranea, cum sit illa eadem persona Verbi, & per consequens naturaliter coniuncta Patri.

Dices est persona Verbi prout subsistit in natura humana, atque adeo in natura extranea.

Resp. inde non efficit personam ipsam esse extraneam, sed tantum naturam, atque adeo non posse inferri ipsam personam etiam ut subsistentem in natura humana esse adoptatam, sed ut summum ipsam naturam (quod tamen infra examinabitur) adoptari, quod non repugnat conclusioni. Ad hanc rationem reduci debent variae rationes quæ in huius sententiæ confirmationem solent adferri.

Ex dictis sequitur 1. in Christo duas esse filiatio- nes naturales respectu Dei, vnâ æternam, ratione æternæ generationis; alteram temporalem fundatam in vnione hypostatica humanitatis cum Verbo & diuinitate; ex ea enim factum est ut humanitati communicaretur esse diuinum naturaliter, id est, in vnitate personæ; & humanitas non solo affectu coniungeretur diuinæ personæ & Deo, sicut adoptatus coniungitur adoptanti.

Dices Christus ut homo non est Deus; ergo ut homo non est Filius Dei naturalis.

Resp.